

ຄວາມທຸກ ແລະ ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ

Poverty and inequality

ໃນພາກນີ້ແມ່ນໃຫ້ເບິ່ງຂະໜາດການຂະຫຍາຍຕົວຂອງຄວາມທຸກ ແລະ ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ. ແນ່ນອນ ຄວາມທຸກແມ່ນມີຜົນກະທົບອັນໃຫຍ່ຫຼວງຫຼາຍກັບສັງຄົມກໍ່ຄືທັງໝົດ, ຕາມຫຼັກການທີ່ສິ່ງຜົນໃຫ້ແກ່ຊີວິດ ການເປັນຢູ່ຂອງແຕ່ລະບຸກຄົນ ແລະ ຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ, ແລະ ພົວພັນຢ່າງໃກ້ຊິດກັບສະພາບຂອງພູມສັນຖານ. ຄວາມທຸກແມ່ນໄດ້ກຳນົດເງື່ອນໄຂຂອງຄວາມຂາດເຂີນ ແລະ ຄວາມທຸກກໍ່ມີຫຼາຍຂະໜາດ ແລະ ບໍ່ມີຂອບເຂດຕໍ່ກັບເສດຖະກິດສະເພາະເຊັ່ນ ຂາດລາຍຮັບ ຫຼື ໂອກາດກໍ່ໃຫ້ເກີດມີລາຍຮັບ, ຫຼື ຂາດການບັນລຸຜົນຂອງການຜະລິດ, ຫຼື ຂາດຊັບສິນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນໃນເວລາທີ່ຕ້ອງການ. ຄວາມທຸກເປັນ ຜົນເນື່ອງມາຈາກຫຼາຍປັດໄຈໄດ້ເຊັ່ນກັນເຊັ່ນຄວາມອ່ອນແອຕໍ່ກັບການປ່ຽນແປງກະທັນຫັນ, ຂາດ ໂອກາດເຂົ້າຮ່ວມໃນການຕັດສິນໃຈ, ແລະ ຂາດການກ້າວໄປຫາຂໍ້ມູນ. ທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເປັນພຽງຕົວຢ່າງເລັກໜ້ອຍ.

ໃນຫຼາຍແງ່ມູນແລ້ວຄວາມທຸກກໍ່ມີການພົວພັນກັບສະພາບຂອງພູມສັນຖານ. ມັນມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍທີ່ຈະວັດແທກຕໍ່ກັບແຕ່ລະຂະໜາດຂອງແຕ່ລະພາກສ່ວນ, ໂດຍສະເພາະໃນການແບ່ງແຍກໃນ ຂະໜາດຮູບແບບຈຳນວນນ້ອຍໆ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມການວັດແທກຄວາມທຸກແມ່ນຈຳເປັນຕໍ່ປະສິດທິຜົນໃນການສ້າງນະໂຍບາຍສະໜັບສະໜູນໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ທຸກ ແລະ ຄວາມສາມາດເປັນໄປໄດ້ຂອງຂໍ້ມູນ ພູມສັນຖານການຂະຫຍາຍຕົວຂອງຄວາມທຸກ. ການກຳນົດຄວາມທຸກໄດ້ກາຍມາເປັນສິ່ງທີ່ຍອມຮັບວ່າ ເປັນປັດໄຈພື້ນຖານສຳຄັນເພື່ອນຳມາວິເຄາະກ່ຽວກັບຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ການສ້າງນະໂຍບາຍ ຊ່ວຍເຫຼືອ ສະໜັບສະໜູນໃຫ້ຜູ້ທີ່ທຸກ.

ເປັນທີ່ຮັບຮູ້ກັນແລ້ວວ່າການນຳໃຊ້ການວັດແທກຄວາມທຸກຢ່າງກວ້າງຂວາງແມ່ນສຸມໃສ່ດ້ານເສດຖະກິດຕໍ່ກັບຄວາມທຸກ, ທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຍອມຮັບການກຳນົດຢ່າງຈະແຈ້ງ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການວັດແທກຢ່າງງ່າຍດາຍ, ແລະ ຄວາມທຸກຍາກໄດ້ປະສົບພົບພໍ້ໃນເມື່ອມີການນຳໃຊ້ຫຼາຍນິຍາມພື້ນຖານກ່ຽວກັບສັງຄົມເພື່ອເປັນການວັດແທກຂອງຄວາມທຸກ. ເຖິງແມ່ນວ່າທັງໝົດແຜ່ນທີ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນມາກ່ອນ (ຍົກເວັ້ນສຳລັບພາກສະເໜີອັນໜຶ່ງໃນພາກ A) ແມ່ນເປັນພື້ນຖານຂອງການເກັບກຳສະຖິຕິທີ່ມີຄວາມຈິງເຊິ່ງໄດ້ກຳນົດຕົວເລກຈາກຜົນການສຳຫລວດພົນລະເມືອງ, ແຕ່ວ່າບໍ່ມີແຫຼ່ງເພື່ອໃຫ້ຂໍ້ມູນທາງດ້ານສະຫວັດດີການສັງຄົມຂອງທຸກໆ ຄົວເຮືອນໃນທົ່ວປະເທດ. ເພື່ອວັດແທກການພັດທະນາທີ່ກ່ຽວພັນກັບສະຫວັດດີການສັງຄົມຂອງຄົວເຮືອນຢູ່ໃນທຸກປະເທດ, ໂດຍທົ່ວໄປຂໍ້ມູນຈາກການສຳຫລວດປະຊາກອນແບບຕົວແທນ. ໃນສປປ ລາວ, ສອງການສຳຫລວດໃນການໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ ການຊົມໃຊ້ (LECS) ແມ່ນໄດ້ປະຕິບັດໃນຊ່ວງໄລຍະປີ 1990 ຫາປີ 1999, ແລະ ການສຳຫລວດຄັ້ງທີສາມໃນປີ 2003 ແມ່ນໄດ້ປະຕິບັດຂຶ້ນເພື່ອວັດແທກ ແລະ ຕິດຕາມການເຄື່ອນໄຫວການພັດທະນາທີ່ພົວພັນກ່ຽວກັບຄວາມທຸກ. ຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ຈາກການສຳຫລວດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະໄດ້ມີການຄາດຄະເນຂອງຄວາມທຸກໃນລະດັບທ້ອງຖິ່ນ. ການປະເມີນຫຼາຍປັດໄຈທີ່ໂຮມເຂົ້າກັນຂອງຄວາມທຸກແມ່ນຍາກທີ່ຈະເຮັດສຳເລັດໃນການນຳໃຊ້ບັນດາຂໍ້ມູນຈາກການສຳຫລວດຄັ້ງນີ້.

ຂໍ້ມູນຈາກການສຳຫລວດໃນການໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ ການຊົມໃຊ້ໃນປີ 2003 ຢູ່ໃນ ສປປລາວ (LECS III) ແລະ ການສຳຫລວດພົນລະເມືອງ ແລະ ທີ່ຢູ່ອາໄສແຫ່ງຊາດ ປີ 2005 ແມ່ນນຳໃຊ້ເພື່ອເຊື່ອມຕໍ່ກັບການສ້າງແຜນທີ່ຢູ່ໃນໜ້າຕໍ່ໄປ ແລະ ຈຳນວນອັດຕາທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມທຸກ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ. ການວັດແທກແມ່ນໄດ້ນຳໃຊ້ຂໍ້ມູນຈາກລະດັບຂອງການແຍກກັນອອກເປັນພາກສ່ວນນ້ອຍໆ. ການນຳໃຊ້ຂໍ້ມູນ ການສຳຫລວດຄົວເຮືອນ, ການພົວພັນລະຫວ່າງການໃຊ້ຈ່າຍຂອງແຕ່ລະບຸກຄົນ ແລະ ຫຼາຍລັກສະນະ ຂອງຄົວເຮືອນໄດ້ປະເມີນຢ່າງເປັນສະຖິຕິ. ຫຼັງຈາກນັ້ນການພົວພັນນີ້ແມ່ນນຳໃຊ້ກັບລັກສະນະຂອງ ຄົວເຮືອນເຊັ່ນດຽວກັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມີການຄາດຄະເນກ່ຽວກັບມາດຕະຖານການດຳລົງຊີວິດຂອງແຕ່ລະ ຄົວເຮືອນໃນການສຳຫລວດພົນລະເມືອງ. ຫຼັງຈາກນັ້ນຮວບຮວມໃຫ້ໜ່ວຍໜ້ອຍການບໍລິຫານ, ການ ສະເໜີຕີລາຄາການວັດແທກກ່ຽວກັບສະຫວັດດີການສັງຄົມຕົວຢ່າງ: ຢູ່ລະດັບບ້ານ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມການນຳໃຊ້ວິທີການວັດແທກອາດບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເກີດມີຂໍ້ມູນທີ່ແນ່ນອນໄດ້ສຳລັບບາງບ້ານທີ່ນ້ອຍ, ແຕ່ວ່າຢູ່ທ້າຍຮູບພາບທົ່ວໄປຂອງຂະໜາດການຂະຫຍາຍຕົວຂອງຄວາມທຸກແມ່ນມີຄວາມແນ່ນອນ. ສຳລັບ ຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບຮູບແບບວິທີການ ແລະ ຜົນຂອງການສຶກສານີ້, ໃຫ້ເບິ່ງຢູ່ທີ່ປຶ້ມ “2008, ຄວາມທຸກ ແລະ ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບຢູ່ໃນ ສປປ ລາວ - ແບບຂະໜາດຂອງພື້ນທີ່ ແລະ ສິ່ງທີ່ໄດ້ຕັດສິນຕໍ່ກັບພູມ ສັນຖານ”.

ນິຍາມຂອງຄົວເຮືອນທີ່ທຸກແມ່ນຄົວເຮືອນທີ່ໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ລຸ່ມເສັ້ນຄວາມທຸກຈົນ. ພວກເຮົານຳໃຊ້ “ເສັ້ນສະແດງທົ່ວໄປຂອງຄວາມທຸກຈົນ” ໄດ້ຄິດໄລ່ໂດຍກົມສະຖິຕິທີ່ເໝາະສົມໃຫ້ແກ່ຈຳນວນເງິນທີ່ ຕ້ອງການຊື້ ອາຫານທີ່ມີ 2,100 ແຄລໍລີ້ ຕໍ່ຄົນຕໍ່ມື້, ແລະ ບວກກັບເບ້ຍລ້ຽງຕ່າງໆ ສຳລັບລາຍການທີ່ບໍ່ແມ່ນອາຫານໃນການດຳລົງຊີວິດ.

This chapter looks at the spatial distribution of poverty and inequality. While poverty certainly has a great impact on society as a whole, it affects principally the lives of individuals and local communities, and has a very strong geographical dimension. Defined as a state of deprivation, the phenomenon of poverty has multiple dimensions, and is not limited to economic aspects such as the lack of income or the opportunities to generate income, or the lack of means of production, or the lack of assets as a net in times of shortage. Poverty also encompasses dimensions such as vulnerability to various kinds of shock, the lack of opportunities to participate in decision-making, and the lack of access to information, to name just a few.

All these aspects of poverty also have a geographical dimension. To measure each of these dimensions separately is very difficult, particularly in a spatially disaggregated form. Nevertheless, measures of poverty are essential for effective pro-poor policy-making, and availability of information on the geographic distribution of poverty, however defined, is becoming increasingly recognised as an essential basis for poverty analysis and pro-poor policy-making.

Without a doubt the most widely used measure focuses on the economic dimensions of poverty, largely due to its clear definition and measurability, and the difficulties encountered in measuring the many sociological definitions of poverty. While all the maps presented so far (except for the introductory ones in Section A) are based on actual statistics enumerated in the population census, no sources exist for information on the welfare of every household in the country. To measure household welfare related developments in a country, one typically relies on information from sample surveys. In the Lao PDR, two Expenditure and Consumption Surveys (LECS) were implemented in the 1990s, and a third one in 2003 was conducted to measure and monitor poverty-related developments. Data from these surveys allow estimates of poverty at a regional level. More spatially disaggregated assessments of poverty are difficult to achieve with such survey data.

The maps on the following pages use a combination of information from the 2003 Lao Expenditure and Consumption Surveys (LECS III) and the 2005 National Population and Housing Census to estimate the incidence of poverty and other measures of welfare at a spatially disaggregated level. Using household survey data, the relationship between per capita expenditure and various household characteristics is estimated statistically. This relationship is then applied to the same household characteristics in the census data, generating estimates of the standard of living of each household in the census. These are then aggregated to an administrative unit, producing estimated measures of welfare e.g. at village level. While the estimation method might not be able to generate highly accurate estimates for some of the smaller villages, the overall picture of the spatial distribution of poverty is certainly valid. For more information on the methods and results of this study, see: Epprecht et al., 2008: "The Geography of Poverty and Inequality in the Lao PDR".

Poor households are defined as those living below a specific poverty line. We use the “overall poverty line” calculated by DOS, which corresponds to the amount of money required to purchase 2,100 calories per person per day, plus a non-food allowance.

ອັດຕາການເກີດຂຶ້ນຂອງຄວາມທຸກ

Incidence of poverty

ແຜນທີ່ນີ້ສະແດງອັດຕາຄວາມທຸກຢູ່ໃນລະດັບບ້ານໄດ້ວັດແທກເປັນສ່ວນຮ້ອຍຂອງພົນລະເມືອງທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ລຸ່ມເສັ້ນຂອງຄວາມທຸກ. ມັນໄດ້ກຳນົດສະເພາະເຂດທີ່ທຸກຢ່າງຈະແຈ້ງຂອງປະເທດ. ສີແດງເຂັ້ມໃນແຜນທີ່ແມ່ນອັດຕາຄວາມທຸກທີ່ສູງກວ່າ, ແລະ ສີຂຽວເຂັ້ມແມ່ນການດຳລົງຊີວິດຂອງພົນລະເມືອງຢູ່ລຸ່ມເສັ້ນຂອງຄວາມທຸກແມ່ນໜ້ອຍກວ່າ.

ໃນຂະນະທີ່ອັດຕາຄວາມທຸກຂອງພົນລະເມືອງໃນຊາດແມ່ນໄດ້ປະເມີນ 34.7%, ອັດຕາຄວາມທຸກໃນ ລະດັບບ້ານມີຢ່າງກ້ວາງຂວາງ. ການສົມທົບແຜນທີ່ນີ້ກັບແຜນທີ່ທີ່ໄດ້ສະເໜີຢູ່ໃນພາກ A (ແຜນທີ່ A.3) ສະແດງຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າອັດຕາການເກີດຜົນສູງສຸດຂອງຄວາມທຸກແມ່ນຢູ່ໃນເຂດພູດອຍ. ອັດຕາຄວາມທຸກສູງສຸດແມ່ນຢູ່ໃນເຂດພູດອຍພາກໃຕ້, ຍາວຢຽດໄປຕາມຊາຍແດນຕິດກັບປະເທດຫວຽດນາມ. ອັດຕາລະດັບຕ່ຳກວ່າແມ່ນສາມາດພົບໃນບ້ານສ່ວນຫຼາຍຂອງພາກເໜືອເນື້ອທີ່ສູງ ຂຶ້ນໄປ. ອັດຕາຄວາມທຸກຕ່ຳສຸດ, ໃນທາງທີ່ກົງກັນຂ້າມ, ແມ່ນພົບໃນເຂດຊານເມືອງ ແລະ ອອ້ມຂ້າງ ແລະ ໃນເມືອງໃຫຍ່, ເທິງພູພຽງບໍລິເວນ (ບາງທີຍ້ອນວ່າມີເງື່ອນໄຂເປັນໄປໄດ້ການກະສິກຳທີ່ດີ ແລະ ດິນທີ່ອຸດົມສົມບູນຈາກຫີນພູເຂົາໄຟດິນສີນ້ຳຕານ ແລະ ເງື່ອນໄຂສະພາບອາກາດດີ) ແລະ ໃນພາກໃຕ້ຂອງແຂວງໄຊຍະບູລີຍາວໄປຕາມຊາຍແດນປະເທດໄທ.

ແຜນທີ່ນີ້ໄດ້ໃຫ້ລາຍລະອຽດຂອງຂະໜາດການຂະຫຍາຍຕົວຂອງຄວາມທຸກກັບພື້ນທີ່. ຕົວຢ່າງໃນແຂວງ ຫຼວງພະບາງແຜນທີ່ສະແດງຢ່າງລະອຽດເນື້ອທີ່ສີຂຽວຍາວຕາມແມ່ນ້ຳຂອງ ແລະ ໃນ ແລະ ອອ້ມຂ້າງ ຂອງເມືອງຫຼວງພະບາງ. ນອກຈາກນີ້, ບ້ານທີ່ແຜນທີ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນສີຂຽວໜຶ່ງຍຶດອອກໃນເນື້ອທີ່ ສີແດງ ແລະ ສີນ້ຳໝາກກຸ້ງ, ຫຼັກໝາຍແມ່ນຕ່ຳກວ່າຮ່ອມພູຂອງນ້ຳອູ (ອັນທີ່ທັບກັບພາກທຳອິດຂອງ ທົນທາງຫຼັກທີ່ເຊື່ອມຕໍ່ໃສ່ຕົວເມືອງຫຼວງພະບາງ ແລະ ຕົວເມືອງອຸດົມໄຊ). ພື້ນທີ່ເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນມີອັດຕາການເກີດຂຶ້ນຜົນຂອງຄວາມທຸກຕ່ຳຊຶ່ງຖືກອ້ອມໂດຍພື້ນທີ່ພູດອຍກັບອັດຕາຄວາມທຸກທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ. ບ້ານທີ່ໃກ້ ແມ່ນ້ຳ ປົກກະຕິໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກແຜນດິນທີ່ຮາບພຽງ, ໃນຮອບປີໜຶ່ງສາມາດນຳໃຊ້ນ້ຳເປັນຊົນ ລະປະທານ ແລະ ນຳໃຊ້ການຄົມມະນາຄົມທາງນ້ຳ, ທັງໝົດເຊິ່ງແມ່ນທິດທາງອັນສະເພາະເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນ ອັດຕາຄວາມທຸກ. ນອກຈາກນີ້, ຫຼາຍພື້ນທີ່ໃນຊານເມືອງ ແລະ ຢູ່ອອ້ມຂ້າງເມືອງ ແລະ ຕົວເມືອງໃນ ແຂວງ ທາງພາກເໜືອຂອງແຂວງທີ່ມີພູດອຍປະກົດເຫັນໄດ້ຢ່າງຈະແຈ້ງກໍຄືພື້ນທີ່ສີຂຽວ. ເຫຼົ່ານີ້ຊຶ່ງເຫັນ ໄດ້ຊັດເຈນຢູ່ຕົວເມືອງຜົ້ງສາລີ, ແລະ ຢູ່ເມືອງສີງຢູ່ໃນພາກເໜືອຂອງແຂວງຫຼວງນ້ຳທາ ແລະ ໃນຕົວເມືອງ ຂອງເມືອງໂພນສະຫວັນໃນແຂວງຊຽງຂວາງ.

ໃນພາກເໜືອຂອງປະເທດ, ມີອິດທິພົນຂອງຕາໜ່າງຂອງທົນທາງແມ່ນເຫັນສະເພາະໃນບາງສະຖານທີ່ (ສົມທົບກັບແຜນທີ່ A.3 ແລະ A.6). ຕົວຢ່າງ, ມີບັນດາບ້ານທີ່ປົກຫຸ້ມດ້ວຍສີຂຽວທີ່ແຈກຢາຍຢູ່ ລະຫວ່າງນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ ແລະ ຫຼວງພະບາງ, ຄ່ອໜ້ອຍລົງລະຫວ່າງຫຼວງພະບາງ ແລະ ໄຊຍະບູລີ ແລະ ໂກໄປຮອດປາກລາຍໃນແຂວງໄຊຍະບູລີ. ລັກສະນະແບບດຽວກັນນີ້ມີເສັ້ນທາງໃຫຍ່ເຊື່ອມຕໍ່ກັບ ຕົວເມືອງ. ອັນນີ້ບາງທີແມ່ນຂໍ້ສັງເກດໜຶ່ງຂອງຜົນກະທົບຂອງການເຂົ້າຫາຕະຫຼາດຕໍ່ກັບອັດຕາຄວາມ ທຸກ. ເຊັ່ນດຽວກັນ, ເສັ້ນສີຂຽວທີ່ຍຶດອອກຈາກໄຈກາງຂອງແຂວງຫົວພັນເຂົ້າໄປຫາຫຼັກໝາຍຊາຍແດນ ປະເທດຫວຽດນາມສະແດງການເດີນທາງຂອງເສັ້ນທາງຈາກຕົວເມືອງຊຳເໜືອຫາເມືອງວຽງໄຊ ແລະ ຊາຍແດນຫວຽດນາມ, ນີ້ແມ່ນສະແດງທ່າແຮງຂອງການຄ້າຊາຍແດນເພື່ອສ້າງຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ ປະຊາຊົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນສະຖານທີ່ນັ້ນ. ເສັ້ນທາງຈາກເມືອງອຸດົມໄຊຫາທ່າເຮືອແມ່ນ້ຳຂອງໃນປາກແບ່ງ ແມ່ນເຫັນໄດ້ຢ່າງຈະແຈ້ງ, ແລ່ນໄປທາງທິດຕາເວັນຕົກສ່ຽງໃຕ້ຈາກອຸດົມໄຊໃນສາຍທີ່ຂ້ອນຂ້າງຊື່ຕາມ ລຳແມ່ນ້ຳຂອງ.

ໃນພາກໃຕ້, ນອກຈາກພື້ນທີ່ສີຂຽວທີ່ແຈກຢາຍໄປຕາມຮ່ອມແມ່ນ້ຳຂອງ, ບັນດາບ້ານທີ່ມີອັດຕາຄວາມ ທຸກທີ່ ຕ່ຳກວ່າແມ່ນແຈກຢາຍອອກຕາມທົນທາງທີ່ເຊື່ອມຕໍ່ເສັ້ນທາງໃຫຍ່ເລກທີ 13 ໃຕ້ໃນລ່ອງ ແມ່ນ້ຳຂອງຕາມຕີນພູທີ່ຕິດກັບຫຼັກຊາວ ແລະ ຊາຍແດນຂ້າມໄປຫາປະເທດຫວຽດນາມ, ເປັນເສັ້ນທາງ ຜ່ານອັນໜຶ່ງຂອງ ການເດີນທາງແຕ່ທາງຕາເວັນຕົກ- ຕາເວັນອອກຜ່ານແຂວງບໍລິຄຳໄຊ, ອັນທີ່ເຮັດໃຫ້ເປັນຊ່ອງທາງທີ່ສຳຄັນສຳລັບການຄ້າລະຫວ່າງສອງປະເທດ.

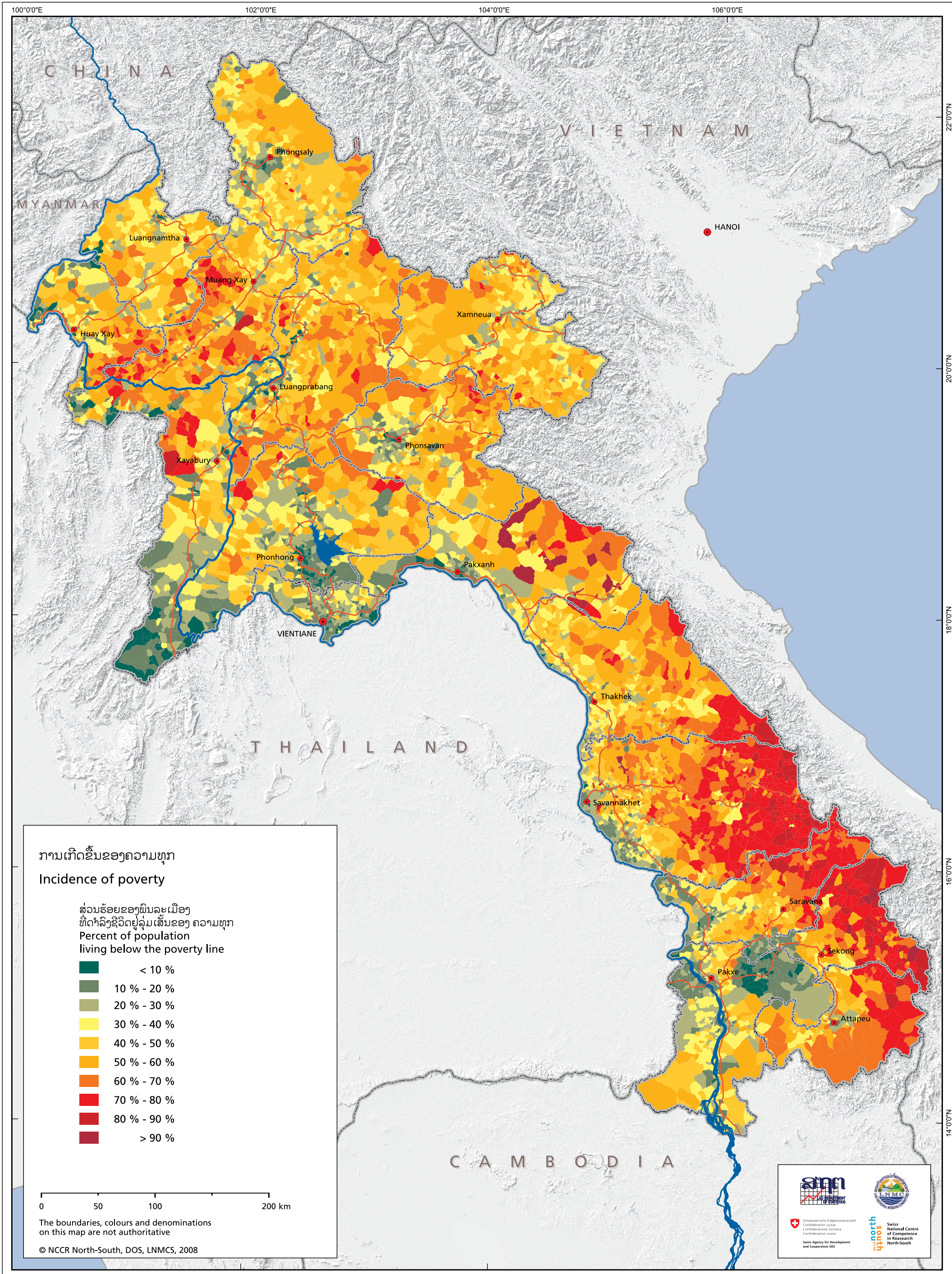
This map depicts the poverty rates at the village level measured as a percentage of the population living below the poverty line, as defined in the introduction to this section. It clearly identifies the poor areas of the country. The darker the red on the map the higher the poverty rate, and the darker the green the smaller is the percentage of the population living below the poverty line.

While the national poverty rate was an estimated 34.7%, the poverty rates at the village level vary widely. A comparison of this map with the elevation map presented in Section A (Map A.3) clearly shows the highest incidences of poverty are concentrated in the mountainous areas. The highest poverty rates are found in the mountainous parts of the south, along the border with Vietnam while somewhat lower rates can be found in most villages of the northern uplands. The lowest poverty rates, on the other hand, are found in urbanised areas in and around the largest towns, on the Bolaven plateau (possibly reflecting the good agricultural conditions there, with fertile brown basalt soils and favourable climatic conditions), and in the southern part of Xayaboury province along the border with Thailand.

This map gives further details of the spatial distribution of poverty within such areas. For example in Luangprabang province the map shows green areas along the Mekong River and in and around Luangprabang town. Furthermore, the village poverty map reveals a stretch of green in the orange and red areas, marking the lower Nam Ou valley (which coincides with the first section of the main road connecting Luangprabang and Oudomxay towns). These areas with a relatively low incidence of poverty are surrounded by mountainous areas with much higher poverty rates. Villages near the rivers often benefit from the flat land, the year round availability of irrigation water and from the transportation provided by the river, all of which tend to reduce poverty rates. In addition, many urban areas in and around the district and provincial towns of the northern mountainous provinces appear clearly as green patches. This is particularly obvious for Phongsaly town, but also for instance for Muang Sing town in northern Luangnamtha province, and Phonsavan town in Xiengkhuang province.

In the northern part of the country, the influence of the road network is particularly visible in some places (compare with Map A.3 and Map A.6). For example, there is a green stretch of villages between Vientiane and Luangprabang, and to a lesser extent between Luangprabang and Xayaboury, and further on to Paklay in Xayaboury province. This corresponds to the path of the highway connecting the towns and may be an indication of the impact of market access on poverty rates (cf. Map A.6). Similarly, the greenish stretch running from the centre of Huaphanh province towards the border with Vietnam marks the path of the road from Xam-neua town to Viengxay and the border with Vietnam, indicating the potential of border trade to benefit the local populace. The road from Oudomxay town to the Mekong River harbour in Pak Beng is clearly visible, running southwest from Oudomxay in a fairly straight line towards the Mekong River.

In the south, besides the green areas along the Mekong River valley, villages with lower poverty rates stretch along the road connecting the National Road No.135 in the Mekong River valley with Laksao and the border crossing to Vietnam, a transit route running west-east through Borikhamxay province, which serves as an important channel for trade between the two countries.

ຄວາມໜາແໜ້ນຂອງຄວາມທຸກ

Density of poverty

ແຜນທີ່ກ່ອນໜ້ານີ້ ສະແດງອັດຕາການເກີດຂຶ້ນຂອງຄວາມທຸກ ແລະ ໄດ້ກຳນົດເປັນສ່ວນຮ້ອຍຂອງພົນລະເມືອງທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ລຸ່ມເສັ້ນຂອງຄວາມທຸກ. ວິທີອື່ນໆ ເພື່ອເບິ່ງການຂະຫຍາຍຂອງຄວາມທຸກແມ່ນເພື່ອການກວດສອບຄວາມໜາແໜ້ນຊຶ່ງໄດ້ກຳນົດກໍ່ຄືຈຳນວນຂອງຜູ້ທີ່ທຸກທີ່ໄດ້ດຳລົງຊີວິດໃນຂອບເຂດສະເພາະ. ແຜນທີ່ນີ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນຂະໜາດການແຈກຍາຍຈຳນວນຕົວຈິງຂອງປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ທຸກ.

ການເຮັດແຜນທີ່ກ່ຽວກັບຈຳນວນຂອງປະຊາຊົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ລຸ່ມເສັ້ນຂອງຄວາມທຸກສະແດງໃຫ້ເຫັນ ຢ່າງຈະແຈ້ງບ່ອນທີ່ປະຊາຊົນຜູ້ທຸກສ່ວນໃຫຍ່ອາໄສຢູ່. ແຕ່ລະຈຸດໃນແຜນທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າມີ 100 ຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ລຸ່ມເສັ້ນຂອງຄວາມທຸກ. ເປັນຕາໜ້າສົນໃຈ, ແຜນທີ່ນີ້ບອກເລື່ອງທີ່ແຕກຕ່າງກັນກ່ຽວກັບບ່ອນທີ່ປະຊາຊົນຜູ້ທຸກອາໄສຢູ່ສົມທຽບກັບເລື່ອງທີ່ໄດ້ບອກໃນແຜນທີ່ກ່ອນໜ້ານີ້ (ແຜນທີ່ 1.1), ເຖິງແມ່ນວ່າທັງສອງແຜນທີ່ແມ່ນພື້ນຖານຄືກັນຢ່າງແນ່ນອນກັບການຄາດຄະເນຂອງຄວາມທຸກ. ສະຖານທີ່ຊຶ່ງໄດ້ກຳນົດວ່າເປັນຂອບເຂດທີ່ມີຄວາມທຸກໃນເມື່ອກ່ອນມາເຖິງປະຈຸບັນຂອບເຂດດັ່ງກ່າວແມ່ນມີຈຳນວນຜູ້ທຸກໜ້ອຍທີ່ສຸດ ແລະ ຂອບເຂດທີ່ມີຈຳນວນຜູ້ທຸກໜ້ອຍທີ່ສຸດຢູ່ໃນແຜນທີ່ອັນກ່ອນມາສ່ວນແຜນທີ່ນີ້ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຂອບເຂດນີ້ແມ່ນມີຈຳນວນຜູ້ທີ່ທຸກສູງທີ່ສຸດ.

ເຫດຜົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນຂໍ້ຂັດແຍ່ງສາມາດພົບເຫັນໂດຍການສົມທຽບສອງແຜນທີ່ຂອງຄວາມທຸກຄືຄວາມໜາແໜ້ນ ຂອງພົນລະເມືອງ ແລະ ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງພົນລະເມືອງຊຶ່ງແຜນທີ່ໄດ້ສະແດງຢູ່ໃນພາກ B (ແຜນທີ່ B.1, B.2). ຕາມທຳມະດາແລ້ວພື້ນທີ່ຄວາມທຸກທີ່ໜ້ອຍແມ່ນຄືກັນກັບພື້ນທີ່ທີ່ຄວາມໜາແໜ້ນ ຂອງ ພົນລະເມືອງທີ່ສູງ ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນຂອບເຂດຂອງຄວາມທຸກທີ່ສຸດແມ່ນມີຄົນອາໄສຢູ່ໜ້ອຍ. ໃນສະພາບການນີ້ມັນເຮັດໃຫ້ເກີດມີຄວາມໜາແໜ້ນຂອງຄວາມທຸກສູງເຖິງແມ່ນວ່າມີເຫດການຂອງຄວາມທຸກຂ້ອນຂ້າງໜ້ອຍ ແລະ ໃນທາງປີ້ນກັບກັນ. ມັນໝາຍຄວາມວ່າຄົນທຸກສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຂອບເຂດທີ່ມີຄວາມທຸກໜ້ອຍກ່ວາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ການເກີດມີຄວາມທຸກສູງຂອງພົນລະເມືອງນັ້ນມັນມາພ້ອມກັນກັບຄວາມໜາແໜ້ນຂອງຄວາມທຸກທີ່ຂ້ອນຂ້າງສູງ, ໂດຍສະເພາະແລ້ວແມ່ນຢູ່ໃນພາກສ່ວນເຂດພູດອຍຂອງແຂວງອຸດົມໄຊ, ແລະ ບາງເຂດທີ່ບໍ່ໜ້າເຊື່ອຄືເຂດທີ່ເລາະລຽບຕາມເສັ້ນທາງແຫ່ງຊາດເລກ 9 ຊຶ່ງເຊື່ອມຕໍ່ກັບຕົວເມືອງສະຫວັນນະເຂດ ແລະ ລາວບາວຊາຍແດນຕິດກັບ ປະເທດຫວຽດນາມ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ, ສ່ວນຫຼາຍປະຊາຊົນທີ່ທຸກແມ່ນອາໄສຢູ່ຂອບເຂດບໍລິເວນທີ່ຕ່ຳເປັນສະຖານທີ່ທີ່ມີຄົນອາໄສຢູ່ຫຼາຍກ່ວາເຊັ່ນ ເລາະລຽບຕາມແມ່ນໍ້າຂອງ, ໃນ ແລະ ອ້ອມຂ້າງນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ ແລະ ເຂດຕົວເມືອງໃນແຂວງອື່ນໆ ໃນປະເທດ.

ໃນປະເດັ່ນນີ້ ມັນອາດພົວພັນເຖິງຫຼາຍປັດໃຈທີ່ກວ້າງຂວາງກ່ຽວກັບການເຂົ້າຫາໄດ້ (ສົມທຽບກັບຕົວຢ່າງ ແຜນທີ່ A.5). ໃນອີກດ້ານໜຶ່ງຈາກການເບິ່ງທັດສະນະຂອງຄວາມທຸກປະຊາຊົນທີ່ທຸກແມ່ນຜູ້ທີ່ດຳລົງ ຊີວິດໃນເຂດຄວາມທຸກ ແລະ ສະຖານທີ່ຊຶ່ງບໍ່ມີຄົນອາໄສຢູ່ຫຼາຍ ແລະ ມີໂອກາດໜ້ອຍໃນການເຂົ້າຫາ ການບໍລິການ ເຊັ່ນ ການຕະຫຼາດ, ໃຫ້ການບໍລິການດ້ານການສຶກສາ ແລະ ສາທາລະນະສຸກ ແລະ ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ. ອີກປະການໜຶ່ງ- ຈາກການເບິ່ງທັດສະນະຂອງຜູ້ທີ່ໃຫ້ການບໍລິການ - ຜູ້ທີ່ທຸກທີ່ອາໄສຢູ່ໃນ ຂອບເຂດຂອງຄວາມທຸກທີ່ໜ້ອຍກ່ວາ ແລະ ໄດ້ມີການພັດທະນາຫຼາຍກ່ວາ ແລະ ມີຫຼາຍຄົນອາໄສຢູ່ມັນ ເປັນການງ່າຍທີ່ຈະເຂົ້າເຖິງບຸກຄົນເລົ່ານີ້. ແຕ່ມັນເປັນການຍາກທີ່ຈະກ້າວໄປຫາບຸກຄົນຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນຂົງເຂດທີ່ທຸກ ແລະ ບໍ່ມີຄົນຢູ່ຫຼາຍ. ການເຂົ້າໄປຫາຄົນທຸກໃນຈຳນວນຕົວເລກດຽວກັນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເຂດທີ່ທຸກທ່າງໄກສອກຫຼີກແມ່ນສິ້ນເປືອງຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຫຼາຍກ່ວາການເຂົ້າໄປຫາບຸກຄົນທີ່ທຸກໃນຈຳນວນອັນດຽວກັນກັບທີ່ອາໄສຢູ່ໃນຂົງເຂດທີ່ມີຄວາມໜາແໜ້ນຂອງພົນລະເມືອງຫຼາຍກ່ວາ.

ການສັນນິຖານທີ່ສຳຄັນຂອງແຜນທີ່ນີ້ແມ່ນຖ້າພະຍາຍາມຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກທັງໝົດດ້ວຍການເຈາະຈົງ ໃສ່ໃນຂອບເຂດທີ່ອັດຕາຂອງຄວາມທຸກທີ່ສູງສຸດ. ລວມທັງພາກຕາເວັນອອກສຽງໃຕ້, ຜູ້ທີ່ທຸກຈົນສ່ວນ ຫຼາຍຈະໄດ້ຖືກແຍກອອກຈາກຜົນປະໂຫຍດຈາກໂຄງການນີ້.

The previous map shows the incidence of poverty, defined as the percentage of the population living below the poverty line. Another way to look at the spatial distribution of poverty is to examine the poverty density, defined as the number of poor people living in a given area. This depicts the spatial distribution of the absolute number of poor people.

Mapping out the number of people living below the poverty line shows clearly where most of the poor live. Each dot on the map represents 100 people living below the poverty line. Interestingly, this map tells a very different story about where the poor live to that told by the previous map (Map I.1), even though both maps are based on exactly the same poverty estimates. What were identified as poor areas before are now the areas with the fewest poor people, while most of the areas identified on the other map as the least poor now appear as regions with the highest number of poor people.

The reasons behind this apparent paradox can be found by comparing the two poverty maps with the population density and population distribution maps presented in Section B (Maps B.1 B.2). Generally less poor areas largely correspond to areas with high population densities, whereas the poorest areas are typically sparsely populated. This situation results in high poverty densities despite comparatively low incidences of poverty, and vice versa, meaning that most of the poor live in less poor areas. Nevertheless, high incidences of poverty do coincide with relatively high densities of poverty, particularly in mountainous parts of Oudomxay, and, somewhat surprisingly, along National Road No 9 that connects Savannakhet town with Lao Bao on the border with Vietnam. Overall, however, most poor people live in the more densely populated lowland areas along the Mekong corridor, in and around Vientiane City and other urban areas of the country.

This has implications related to the wider context of accessibility (compare with e.g. Map A.5). On the one hand – from the perspective of the poor – poor people living in poor and sparsely populated areas usually have less access to services such as markets, medical and educational services, and sources of information, typically available in more densely populated and urban areas. On the other hand – from a service provider perspective, so to speak – it is much easier to reach the poor in the less poor, more developed, and more densely populated areas than it is in the poor and sparsely populated areas. To reach the same number of poor people in poor remote areas is significantly more expensive than reaching this number in highly populated areas.

An important implication of this map is that if all poverty alleviation efforts are concentrated in the areas where the poverty rate is the highest, including the southeast, most of the poor will be excluded from the benefits of these programs.

ດັດຊະນີຂອງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ (ຕົວເລກທີ່ຕ້ອງຄູນຂອງ Gini) Index of inequality (Gini coefficient)

ການວັດແທກຄວາມທຸກໄດ້ແມ່ນແນໃສ່ບຸກຄົນຜູ້ທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ລຸ່ມເສັ້ນຂອງຄວາມທຸກແຕ່ການວັດແທກ ຄວາມບໍ່ສົມດູນແມ່ນເບິ່ງການຂະຫຍາຍຕົວຂອງສະຫວັດດີການຂອງພົນລະເມືອງທັງໝົດ, ຄົນທຸກ ແລະ ຄົນບໍ່ທຸກ.

ຕົວເລກທີ່ຕ້ອງຄູນຂອງ Gini ແມ່ນໜຶ່ງຂອງການວັດແທກຕາມປົກກະຕິໄດ້ນຳໃຊ້ເພື່ອວັດແທກຄວາມບໍ່ ສະເໝີພາບ ແລະ ການປ່ຽນແປງລະຫວ່າງ 0 (ເມື່ອທຸກໆ ຄົນມີການໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ ລາຍຮັບຄືກັນ) ແລະ 1 (ເມື່ອຄົນໜຶ່ງມີທຸກໆ ສິ່ງ). ດັ່ງນັ້ນ, ຕົວເລກທີ່ຕ້ອງຄູນຂອງ Gini ສູງກວ່າມາຍຄວາມວ່າຄວາມບໍ່ສະພາບ ມີສູງຂຶ້ນ. ສຳລັບປະເທດທີ່ກຳລັງພັດທະນາສ່ວນໃຫຍ່ຕົວເລກທີ່ຕ້ອງຄູນຂອງ Gini ໄດ້ ຈັດຢູ່ລະຫວ່າງ 0.3 ແລະ 0.6. ອີງຕາມການວິເຄາະຂະໜາດນ້ອຍຂອງພວກເຮົາກ່ຽວກັບພື້ນທີ່ນ້ອຍຕົວເລກທີ່ຕ້ອງຄູນ ຂອງ Gini ແຫ່ງຊາດແມ່ນ 0.33, ໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບຢູ່ລະດັບຂັ້ນຕ່ຳໃນການໃຊ້ຈ່າຍ ຕໍ່ຫົວຄົນໜຶ່ງ. ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າ, ຕົວເລກທີ່ຕ້ອງຄູນຂອງ Gini ສຳລັບຊົນນະບົດແມ່ນ 0.29 ແຕ່ວ່າຢູ່ໃນຕົວ ເມືອງຕົວເລກທີ່ຕ້ອງຄູນແມ່ນສູງກ່ວາໜ້ອຍໜຶ່ງຄື 0.31.

ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການວັດແທກຂອງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບອື່ນ, ຕົວເລກທີ່ຕ້ອງຄູນຂອງ Gini ແມ່ນມີທ່າ ອ່ຽງນ້ອຍກວ່າສຳລັບພື້ນທີ່ທີ່ນ້ອຍກວ່າ, ເຊັ່ນວ່າແຂວງ ຫຼື ເມືອງ. ສຳລັບປະເທດກໍ່ຄືທັງໝົດແມ່ນ ໃຫຍ່ກວ່າ. ນີ້ກໍ່ຍ້ອນວ່າຄົວເຮືອນໃນພື້ນທີ່ທີ່ນ້ອຍ ກວ່າແມ່ນເປັນໄປໄດ້ທີ່ຄ້າຍຄືກັນກັບແຕ່ລະ ຄົວເຮືອນທີ່ໄປຫຼາຍກວ່າຄົວເຮືອນທີ່ຢູ່ໃນທີ່ວ່າປະເທດ. ແຜນທີ່ນີ້ໄດ້ສະແດງລະດັບຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບໃນການໃຊ້ຈ່າຍຕໍ່ຫົວຄົນການວັດແທກໂດຍຕົວເລກທີ່ຕ້ອງຄູນຂອງ Gini ໃນລະດັບເມືອງ. ພື້ນທີ່ ທີ່ມີ ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບໜ້ອຍສຸດ (ແມ່ນສີແດງໃສ) ລວມທັງພື້ນທີ່ເຂດສູງ ໃນແຂວງອັດຕະປື, ຫຼວງພະບາງ ແລະ ຊຽງຂວາງ, ລະດັບສູງສຸດຂອງການໃຊ້ຈ່າຍທີ່ບໍ່ມີຄວາມສະເໝີພາບແມ່ນພົບຢູ່ໃນເມືອງຊຶ່ງລວມເອົາທັງແຂວງ ຫຼື ຕົວເມືອງ ແລະ ອ້ອມຂ້າງຊົນນະບົດ. ລະດັບຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບຂ່ອນຂ້າງສູງຢູ່ໃນເມືອງເລົ່ານັ້ນແມ່ນຍ້ອນວ່າຜົນສະທ້ອນຂອງຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງສະຫວັດດີການຢູ່ໃນຕົວເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດຄວາມແຕກຕ່າງດັ່ງກ່າວແມ່ນຈະພົບເຫັນຢູ່ໃນແຜນທີ່ລະດັບບ້ານກ່ຽວກັບເຫດການຂອງຄວາມທຸກ (ແຜນທີ່ I.1) ແລະ ສະເລ່ຍຕໍ່ການໃຊ້ຈ່າຍຕໍ່ຫົວຄົນໜຶ່ງ (ແຜນທີ່ I.4). ນອກຈາກນັ້ນຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບແມ່ນມີຂັ້ນຂ້າງສູງຢູ່ໃນພື້ນທີ່ສູງຂອງເມືອງຄຳເກີດ ແລະ ເມືອງວຽງທອງໃນແຂວງບໍລິຄຳໄຊ ແລະ ໃນເມືອງກະລຶມຂອງແຂວງເຊກອງ.

ມັນບໍ່ເປັນເລື່ອງທີ່ໜ້າແປກໃຈທີ່ມີຊ່ອງຫວ່າງຂອງສະຫວັດດີການລະຫວ່າງພື້ນທີ່ຕົວເມືອງ ແລະ ອ້ອມຂ້າງບ້ານຊົນນະບົດເພາະວ່າໃນພື້ນທີ່ຕົວເມືອງມີບາງຄົວເຮືອນທີ່ຮັ່ງມີສຸດໃນປະເທດ. ນອກນັ້ນມີຊາວອົບພະຍົບເຂົ້າມາ ແລະ ຜູ້ອື່ນໆ ທີ່ມີລາຍຮັບສູງກວ່າໃນຊົນນະບົດໜ້ອຍໜຶ່ງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ເຫດຜົນ ສຳລັບຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທີ່ສູງກວ່າໃນເຂດທີ່ມີພື້ນທີ່ສູງຂອງແຂວງບໍລິຄຳໄຊ ແລະ ເຊກອງຄວາມຈະແຈ້ງແມ່ນໜ້ອຍ. ເຫດຜົນຂອງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທີ່ສູງກວ່ານັ້ນອາດຈະໄດ້ຖືກອະທິບາຍຍ້ອນມີການຢູ່ແບບປະສົມຂອງຊົນເຜົ່າຕ່າງໆ ຢູ່ໃນບ້ານ. ເຖິງແມ່ນວ່າພົນລະເມືອງຂອງ ສອງເມືອງຂອງແຂວງບໍລິຄຳໄຊແມ່ນຊົນເຜົ່າທີ່ປະກອບດ້ວຍຊົນຊາດຊົນເຜົ່າທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ບ້ານສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຊົນເຜົ່າປະສົມ (ແຜນທີ່ F.4). ແຕ່ວ່າບ້ານໃນເມືອງກະລຶມຂອງແຂວງເຊກອງແມ່ນຊົນເຜົ່າມີລັກສະນະດຽວກັນ ແລະ ພົນລະເມືອງສ່ວນໃຫຍ່ຂອງແຂວງແມ່ນມາຈາກກຸ່ມຊົນເຜົ່າດຽວກັນ (ແຜນທີ່ F.4). ແຜນທີ່ຄວາມທຸກລະດັບບ້ານ (ແຜນທີ່1.1) ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພື້ນທີ່ເຫຼົ່ານີ້ມີຈຳນວນໜຶ່ງບ້ານທີ່ມີອັດຕາຄວາມທຸກທີ່ສູງຜິດປົກກະຕິ ແລະ ສອງບ້ານທີ່ມີອັດຕາຄວາມທຸກຕ່ຳ.

ມັນກໍ່ເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າສົນໃຈຄືກັນເພື່ອຈະຮັບຮູ້ທີ່ວ່າຫຼາຍຂອບເຂດຊົນນະບົດທີ່ມີຄົນຮັ່ງມີ ແລະ ມີລະດັບ ຂອງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບຂ້ອນຂ້າງຕ່ຳ. ເຖິງແມ່ນວ່າພື້ນທີ່ເຫຼົ່ານີ້ມີລັກສະນະກະສິກຳຊົນລະປະທານຫຼາຍ ແລະ ອັດຕາສ່ວນຂອງພົນລະເມືອງສ່ວນຫຼາຍແມ່ນຂຶ້ນກັບການກະສິກຳ, ແລະ ຍ້ອນມີທ່າແຮງ ທາງດ້ານກະສິກຳຂອງພື້ນທີ່ດິນຊຶ່ງມີຮ່ອງຊົນລະປະທານມີຄວາມເປັນອັນດຽວກັນດັ່ງນັ້ນມັນຈຶ່ງໄດ້ ຖືກຄາດວ່າມີການເປີດໂອກາດໃນການຄ້າກ້ວາງຂວາງກວ່າເກົ່າ (ໂດຍສະເພາະແມ່ນການເຊື່ອມເຂົ້າ ໄກ້ຊາຍແດນໄທ) ຈະມີຜົນຫຼາຍຂຶ້ນຕໍ່ກັບຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບລະຫວ່າງພົນລະເມືອງຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ໃນກໍລະນີ ນີ້ອາດຈະບໍ່ເປັນຄວາມຈິງຫຼາຍ ຄວາມວ່າສ່ວນໃຫຍ່ຂອງພົນລະເມືອງສາມາດຮັບຜົນປະໂຫຍດ ຢ່າງສະເໝີພາບກັນຈາກໂອກາດທີ່ໄດ້ຮັບ.

While poverty measures focus on those living below the poverty line, inequality measures look at the welfare distribution of an entire population, poor and non-poor.

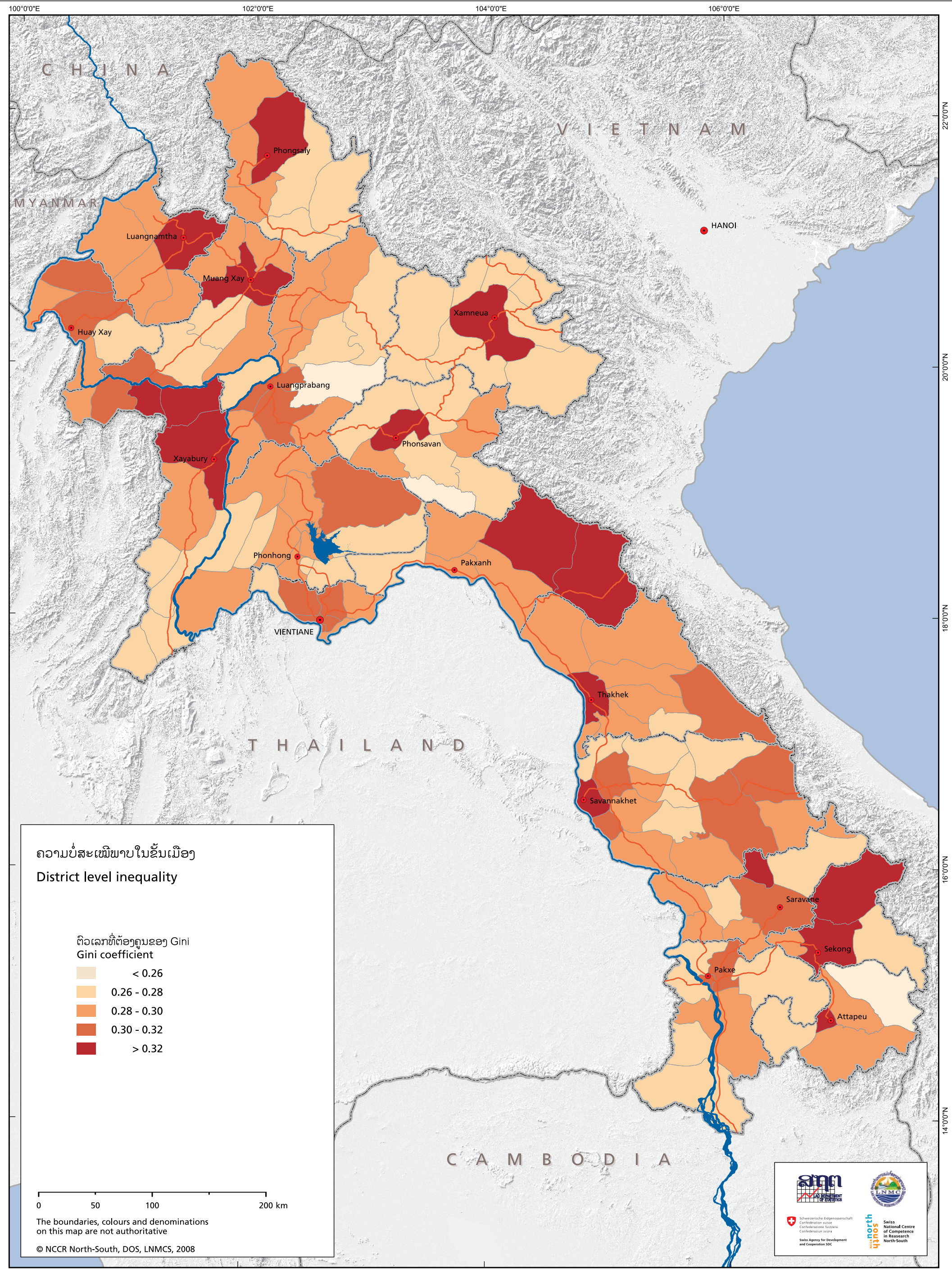
The Gini coefficient is one of the most commonly used measures of inequality and varies between 0 (when everyone has the same expenditure or income) and 1 (when one person has everything). Thus, a higher Gini coefficient implies more inequality. For most developing countries, Gini coefficients range between 0.3 and 0.6. According to our small-area estimation analysis, the national Gini coefficient is 0.33, indicating a relatively low degree of inequality in per capita expenditure. As expected, the Gini coefficient for rural areas is 0.29, slightly lower than that of urban areas, which is 0.31.

Like other measures of inequality, the Gini coefficient tends to be smaller for smaller areas, such as provinces or districts, than for the nation as a whole. This is because households in smaller areas are likely to be more similar to each other than to households across the entire country. This map shows the level of inequality in per capita expenditure as measured by the Gini coefficient at the district level. The areas with the least inequality (shaded in the lightest red) include highland areas in Attapeu, Luangprabang and Xiengkhuang provinces, while the highest levels of expenditure inequalities are found in districts that include both provincial or district towns, as well as in the surrounding rural areas; the comparatively high levels of inequalities in those districts are therefore largely a reflection of the urban-rural welfare differences seen in the village level maps of poverty incidence (Map I.1) and average per capita expenditure (Map I.4). Apart from this, inequality is relatively high in the upland districts of Khamkeut and Viengthong in Borikhamxay province, as well as in the Kalum district of Sekong province.

It is not surprising that there is a welfare gap between urban areas and the surrounding rural villages because urban areas have some of the richest households in the country, besides recent immigrants and others whose income is barely higher than that in rural areas. However, the reasons for the comparatively high inequalities in the upland areas of Borikhamxay and Sekong provinces are less obvious. The ethnical mix of villages may yield reasons for the higher inequalities. While the population of the two districts of Borikhamxay province is ethnically rather heterogeneous with most villages being ethnically mixed (Map F.4), the villages in the Kalum district of Sekong province are ethnically rather homogenous, and the majority of the district’s population is from a single ethno-linguistic group (Map F.4). As can be seen in the village poverty map (Map I.1) these areas have a few villages with unusually high poverty rates, as well as a couple of villages with rather low poverty rates.

It is also interesting to note that many of the better-off rural areas have rather low levels of inequality. Although these areas tend to be characterised by intensive irrigated agriculture with a large percentage of the population depending on agriculture, and since the agricultural potential of the irrigated farm land is relatively uniform, one could also have expected that the wider commercial opportunities (particularly those related to the proximity to the Thai border) would result in greater inequalities among the population there. The fact that this appears not to be the case implies that the majority of the population manages to benefit rather equally from the opportunities presented.

ດັດຊະນີຂອງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ (ຕົວເລກທີ່ຕ້ອງຄູນຂອງ Gini)
Index of inequality (Gini coefficient)

ການສະເລ່ຍການໃຊ້ຈ່າຍຕໍ່ຫົວຄົນ

Average per capita expenditure

ແຜນທີ່ນີ້ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນການສະເລ່ຍການໃຊ້ຈ່າຍຕໍ່ຫົວຄົນຂອງແຕ່ລະບ້ານ. ກໍ່ຕິດຊະນີຂອງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ, ການວັດແທກນີ້ໄດ້ຄຳນຶງເຖິງຄວາມຢູ່ດີກິນດີທາງເສດຖະກິດຂອງພົນລະເມືອງທັງໝົດ, ທຸກ ແລະ ຮັ່ງມີ, ບໍ່ຄືກັບການວັດແທກອື່ນ, ທີ່ໄດ້ແນ່ໃສ່ພຽງແຕ່ບຸກຄົນຜູ້ທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ລຸ່ມເສັ້ນຂອງຄວາມທຸກຍາກ.

ພວກເຮົາຄາດວ່າການສະເລ່ຍການໃຊ້ຈ່າຍຕໍ່ຫົວຄົນເພີ່ມຂຶ້ນ, ອັດຕາຄວາມທຸກຈະຕ່ຳລົງ. ເຖິງຢ່າງໃດ ກໍ່ຕາມ, ມັນກໍ່ເຮັດໃຫ້ປະຫຼາດໃຈເຖິງຄວາມຄ້າຍຄືກັນຂອງແຜນທີ່ນີ້ກັບແຜນທີ່ອັດຕາການເກີດຂຶ້ນຂອງ ຄວາມທຸກຍາກ, ຫຼື ອີກຄຳເວົ້າໜຶ່ງແມ່ນຄວາມໃກ້ຄຽງຂອງອັດຕາຂອງຄວາມທຸກແມ່ນຂຶ້ນກັບການ ສະເລ່ຍການໃຊ້ຈ່າຍຕໍ່ຫົວຄົນຂອງບ້ານ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວຢູ່ໃນບັນດາບ້ານທີ່ທຸກ, ຄວາມກ່ຽວພັນ ລະຫວ່າງທັງສອງແມ່ນຂ້ອນຂ້າງໃກ້ກັນ. ນີ້ໄດ້ແນະນຳວ່າອັດຕາການເກີດຂຶ້ນຂອງຄວາມທຸກໃນໝູ່ບ້ານ ແມ່ນມີການພົວພັນກັນໜ້ອຍໜຶ່ງກັບລະດັບສະເລ່ຍຂອງການໃຊ້ຈ່າຍຕໍ່ຫົວຄົນໃນບ້ານ ແລະ ລະດັບ ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບໃນໝູ່ບ້ານແມ່ນມີບົດບາດໜ້ອຍໃນການກຳນົດອັດຕາຂອງຄວາມທຸກຍາກ.

ມັນແມ່ນຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຢ່າງຫຍິ່ງໃນ ສປປ ລາວ ແລະ ປະເທດອື່ນໆ ນັ້ນກໍ່ຄືລາຍຮັບທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ, ຊ່ອງຫວ່າງລະຫວ່າງຜູ້ທຸກ ແລະ ຜູ້ຮັ່ງແມ່ນເພີ່ມຂຶ້ນ. ຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນທີ່ນີ້ໄດ້ຢືນຢັນວ່າທັດສະນະໃນບາງລະດັບ. ແຕ່ຄວາມກ່ຽວພັນລະຫວ່າງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ ແລະ ການໃຊ້ຈ່າຍຕໍ່ຫົວຄົນແມ່ນບໍ່ມີຄວາມກ່ຽວພັນກັນແບບທຳມະດາໂດຍກົງ. ມີຫຼາຍພື້ນທີ່ທີ່ມີລາຍຮັບຕ່ຳກໍ່ມີຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບລະດັບສູງຄືກັນ. ໃນຄວາມຈິງ, ໃນຕົວເມືອງທີ່ມີລະດັບສູງສຸດຂອງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບມີທ່າອ່ຽງກາຍເປັນຕົວເມືອງຊຶ່ງມີຄວາມຂ້ອນຂ້າງທຸກຕໍ່ກັບການໃຊ້ຈ່າຍຕໍ່ຫົວຄົນທີ່ຕ່ຳກ່ວາ150 ລ້ານກີບ/ເດືອນ. ນອກຈາກນີ້, ພື້ນທີ່ທີ່ມີລາຍຮັບຕ່ຳມີຂອບເຂດລະດັບຄວາມກ້ວາງຂອງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບກວ້າງອອກຕື່ມ, ໃນຂະນະ ທີ່ເມືອງທີ່ມີລາຍຮັບສູງເບິ່ງຄືວ່າເຂົ້າມາຫາຈຸດດຽວກັນກັບຕົວເລກທີ່ຕ້ອງຄູນຂອງ Gini ປະມານ 0.3 (ແຜນທີ່1.3).

This map shows the village average per capita expenditure. As with the index of inequality, this measure takes into account the economic well-being of the whole population, poor and rich, unlike the measures of poverty, which focus on only those below the poverty line.

We expect that as the average per capita expenditure rises, the poverty rate will fall. Nonetheless, it is surprising how similar this map is to the map of poverty incidence, or in other words, how closely the poverty rate depends on the average per capita expenditure of the village. Particularly among the poorer villages, the relationship between the two is quite close. This suggests that the incidence of poverty in a village is to some extent a function of the average level of per capita expenditure in the village and that the degree of inequality within a village plays a minor role in determining the poverty rate.

It is widely believed in the Lao PDR and other countries that as incomes rise, the gap between the poor and rich widens. The data presented here confirm that view to some degree. But the relationship between inequality and per capita expenditure is not a simple positive relationship. Many low-income areas also have a high level of inequality. In fact, the districts with the highest levels of inequality tend to be the relatively poor districts with per capita expenditure below 150 million kip/month. Furthermore, low-income areas have a wider range of levels of inequality, while high-income districts seem to converge toward a Gini coefficient of around 0.3 (Map I.3).

